

Dit zijn de tien beste tv-series volgens de Volkskrant

De Volkskrant Serie Top-10

Mark Moorman 29 december 2016, 02:00

artikelLiefst 37 titels werden er genoemd, dus werd er flink gekreund over de kandidaten die het niet haalden. Maar hier dan toch de beste tien tv-series volgens de Volkskrant.

Dat krijg je ervan. Midden in de gouden periode voor televisieseries voelt een toptien van het jaar al gauw als een veel te beperkt overzicht, waar allerlei prachtigs net over de rand valt, niet vanwege een gebrek aan kwaliteit, maar eerder omdat het nog op die hele lange to-do-list staat - met de kanttekening dat er ook nog mensen zijn die The Wire nog steeds niet hebben gezien. We besloten het overzichtelijk te houden.

De Volkskrant vroeg alle mensen die voor de krant over televisie en televisieserie schrijven, en dan nog een paar die bij de koffieautomaat het hoogste woord voeren ('Maar dat moet je zien!') om een persoonlijke toptien van series (of seizoenen van lang-lopende series) van het jaar in te leveren. Ja, documentaireseries mochten ook, mits - natte vinger - er dramatische wetten werden gevolgd in het vertellen van het verhaal, over meerdere afleveringen. Dus: Last Change U mocht, Droomland Amerika, hoe voortreffelijk ook, dan weer niet. Vervolgens gaven we punten, telden op en voilà, de Volkskrant Serie Top-10.

Het kreunen en steunen kon beginnen over series die er net buiten vielen, maar er werden dan ook in totaal 37 titels genoemd. Narcos, The crown, High maintenance, Bojack Horseman, Girls, Mr Robot haalden het niet, om maar aan te geven hoe verwend we dit jaar waren - wat betreft series dan hè. A'dam - E.V.A., waarvan het derde en laatste seizoen net geëindigd is, staat het hoogst genoteerd onder de Nederlandse series die de top-10

niet haalden. Netflix deed zijn best om ons in de laatste weken van het jaar nog even te verdrinken in nieuwe titels, maar The OA, om er een te noemen die op de valreep veel bekeken werd, haalde het niet.

De series die het wel haalden, waren een aantal van de grote klappers van HBO en Netflix, maar ook een paar kleinere verrassingen, waaronder de avonturen van een aantal bewoners van de Vogelbuurt in Amsterdam-Noord, waar geen robot of drakenai aan te pas kwam.

1. Stranger Things

(Matt en Ross Duffer, Netflix)

Op het eerste gezicht leek het alsof de gebroeders Duffer alle VHS-tapes van ieders favoriete genrefilms uit de jaren tachtig in de blender hadden gegooid voor een handig eerbetoon aan early Spielberg, Stephen King en John Carpenter, een grote vette meta-knipooeg, inclusief passende filmposter-verwijzingen in de achtergrond en een geweldige nostalgische soundtrack. Allemaal (heel) goed en wel, maar Stranger things bleek veel meer dan een soort cinematografische horror en scifi Top 2000.

Stranger Things 2

De serie van het jaar krijgt een vervolg dat vermoedelijk in de zomer van 2017 uitgezonden wordt. Een korte trailer bevatte niet veel meer dan de titels van de negen nieuwe episodes. Alle personages keren terug, inclusief twee nieuwe kinderen: Billy en Max. Het tweede seizoen speelt zich een jaar na de gebeurtenissen in het eerste af: 1984. En we zijn nog altijd in Hawkins, Indiana, hoewel de Duffer-broers al hebben laten weten dat ze ook dieper in 'the UpsideDown' zullen duiken.

De Duffers (een tweeling geboren in 1984!) konden zelf ook een nagelbittend verhaal vertellen. In dit geval van een jongetje dat in de bossen rond Hawkins, Indiana verdwijnt, een meisje dat tegelijk opduikt, een groep vrienden op zoek naar antwoorden en het nabije militair-industriële complex dat experimenteert met een parallel universum en de poorten van de hel opent. E.T. meets Carrie meets The thing meets de Duffer Brothers, die ook nog eventjes een wonderbaarlijk goede, piepjonge cast combineerden met de triomfantelijke comeback van Winona Ryder.

2. Westworld

(Jonathan Nolan, HBO)

Uitgangspunt was de gelijknamige cultfilm-klassieker van tech-thrillerschrijver Michael Crichton uit 1973 over een door robots bevolkt pretpark met western-thema, waar de techniek op hol slaat en de machines zich tegen de mensen keren. En als u dat bekend voorkomt: Crichton schreef later ook Jurassic Park, waar futuristische robotisering is vervangen door genetische experimenteerdrijf.



[Nummer 2: Westworld. ©](#)

En hoewel de serie af en toe ook voelde als een lange aanloop naar volgende seizoenen (HBO snakt naar een nieuwe Game of Thrones - zie 4), was het filosofische uitgangspunt - over de verhouding tussen mens en machine - fascinerend genoeg, om maar te zwijgen van de uitvoering, met

de schitterende decors die ons afwisselend in een westernlandschap en in een hightechlaboratorium plaatste. Waar Anthony Hopkins heel langzaam de volumeknop van zijn inner-Hannibal Lecter opendraaide.

3. The Night Of

(Richard Price en Steven Zaillian, HBO)

Echo's van *The Wire* hier, al was het maar omdat crimeschrijver Richard Price aan beide series meewerkte. Pakistaans-Amerikaanse student (Riz Ahmed) raakt verzeild in een gruwelijke moordzaak, waarbij aanvankelijk alleen een toevallig passerende advocaat (de schitterende John Turturro) het voor hem opneemt. De plot is ondergeschikt aan het commentaar op het in zijn voegen krakende Amerikaanse politieapparaat en het juridische systeem, maar *The Night Of* is op zijn sterkst in het beschrijven van de sfeer van een nachtelijk politiebureau of een rechtbank, waar tussen vermoeide en cynische mensen elke verdachte bij voorbaat kansloos lijkt.



[Nummer 3: The Night Of.](#) ©

4. Game of Thrones, seizoen 6

(Gebaseerd op de romans van George RR Martin, HBO)

Er was een tijd, ergens in de eerste helft van dit jaar, dat we ons nog druk maakte over Jon Snow, de Commander van de Night Watch, vermoord door zijn eigen mannen, aan het slot van seizoen 5, van een van de populairste en meest besproken series op aarde. Maar was hij wel dood?

Het antwoord kwam snel genoeg, aan het begin van een nieuw seizoen, waar we dan eindelijk, en tergend traag, de eindstrijd om de IJzeren troon en de heerschappij over Westeros in beeld krijgen. De drakenmoeder doet volop mee en de kinderen Stark, ieder op hun eigen wijze van gene zijde (spoiler!) teruggekeerd, zijn op een missie.

De laatste twee afleveringen van het seizoen (Battle of the basterds en The winds of winters) boden zelfs voor de doorgewinterde (excuus) GoT-kijker veel momenten waarbij The red Wedding slechts een picknick was.

Nog twee seizoenen te gaan. Winter is coming.

Maar nu echt.

5. Schuldig

(Sarah Sylbing en Ester Gould, NPO)

Verrassende notering zo tussen het Westeros van de Starks en het Washington van de Underwoods; de Amsterdamse Vogelbuurt van Schuldig. Hoogste Nederlandse titel op de lijst, enige documentaire serie en vooral het bewijs dat de alledaagse werkelijkheid indrukwekkende verhalen en fascinerende personages oplevert. De makers wilden het tamelijk abstracte probleem van armoede en schuld 'een gezicht en een hart' geven. Dat lukte, en hoe: tegen het eind van een jaar dat veel mensen qua maatschappelijk en politiek nieuws (fake of anderszins) ongeveer murw had gebeukt, werd het menselijke perspectief van Sylbing en Gould

omhelsd door de kijkers (en de critici). En dat veroorzaakte onder meer een ongekennde stormloop op kattengrit en vogelzaad in een dierenzaak in Amsterdam-Noord. En laat daar ook bij gezegd zijn dat Sylbing en Gould geweldige documentairemakers zijn.

6. House of Cards, seizoen 4

(Beau Willimon, Netflix)

'In een verkiezingsjaar staat er nog meer op het spel'. Zo maar een regeltje uit de trailer van seizoen 4 van House of cards, de politieke thriller die de opkomst van powercouple Frank en Claire Underwood (Kevin Spacey en Robin Wright) in de Amerikaanse hoofdstad beschrijft. Wisten we veel met zijn allen. Geconstateerd kon worden dat de makers, nadat seizoen 3 wat was tegengevallen, weer helemaal terug waren met een ijzersterk seizoen, waar de strijd tussen de twee echtgenoten centraal staat en Claire het ook nog eens aan de stok krijgt met haar moeder (de geweldige Ellen Burstyn). Maar laten we wel wezen; niets in de verbeelding van de schrijvers kon ons voorbereiden op die andere greep naar de macht die ondertussen in de non-fictie versie van Washington DC plaatsvond.

7. The Get Down

(Baz Luhrman, Netflix)

Dat Baz Luhrman (Moulin Rouge) niet echt de meester van het understatement genoemd kan worden, was al duidelijk, maar hij overtrof zichzelf met de wervelende opening van The Get down, een serie over de opkomst van de hiphop en de ondergang van disco in het New York van de jaren zeventig. Het moest ook het antwoord zijn op Vinyl van HBO, over de muziekindustrie in New York in dezelfde periode. 'Een schitterend zootje' schreef deze krant, met een verhaal dat zichzelf pas na een paar afleveringen echt vond. Ondertussen waren er wel twee sterren geboren: Justice Smith en Herizen Guardiola.

8. Transparent

(Jill Soloway, NPO, Amazon)

Eerste comedyserie in de toptien, met de toevoeging dat tranen zijn toegestaan. Dat de lotgevallen van de joodse familie Pfefferman in Los Angeles, waarbij de volwassenen, door eigen besognes geobsedeerde kinderen geconfronteerd worden met een vader die na zijn pensioen de transgender Maura wordt (patriarch/matriarch) soms zo pijnlijk-echt en geestig voelen, komt wellicht doordat schrijfster Jill Soloway haar eigen ervaring met een transgender vader verwerkt. Ook een manier om het leed dat leven heet te omhelzen natuurlijk. In een uitzonderlijk goede cast speelt Jeffrey Tambor als Maura Pfefferman de rol van zijn leven.

9. American Crime Story: The people v O.J. Simpson

(Scott Alexander en Larry Karazewski, FX)

Dramatische reconstructie van het ongelooflijke proces tegen voormalige footballster en acteur O.J. Simpson, beschuldigd van een dubbele moord, gebaseerd op het boek van Jeffrey Toobin. Met Cuba Gooding Jr. als de charismatische verdachte. En ondertussen is aangekondigd dat elk seizoen van American Crime Story een geruchtmakende Amerikaanse zaak wil oprakelen. Voor seizoen twee richten de makers zich op de overstroomde stad New Orleans, na hurricane Katrina. Wie moeite heeft met de bizarre feiten in de zaak kan vanaf 1 januari op de NPO kijken naar de veeldelige documentaire O.J.: Made in America. Stranger than fiction.

10. Insecure

(Issa Rae, HBO)

Issa Rae, schrijfster en hoofdrolspeelster van *Insecure*, is wat ons betreft de doorbraak van het jaar. Je kunt *Insecure* (in een jaar met goede alternatieve comedyseries als *High Maintenance* en *Easy*) beschouwen als een zwarte, Westkust versie van *Girls*, over jonge professionele vrouwen in Los Angeles, in dit geval Issa (Issa Rae) en Molly (Yvonne Orji). 'Dit is geen verhaal over 'the hood'. Dit is een verhaal over het leven van gewone mensen.' Aldus de maker, die in acht trefzekere afleveringen een heel ander type 'black experience' laat zien dan we gewend zijn in fictie. En dat Solange Knowles en Raphael Saadiq zich met de muziek van de serie bezighouden, is ook een geweldige plus.

